

## Předběžné opatření a náklady řízení

Vzniknou-li účastníku řízení, v jehož rámci bylo nařízeno (podle § 102 o. s. ř.) předběžné opatření (které následně zaniklo či bylo zrušeno z jiného důvodu než proto, že návrhu ve věci samé bylo vyhověno, nebo proto, že právo navrhovatele bylo uspokojeno), náklady řízení v souvislosti s obranou proti nařízenému předběžnému opatření, může se jejich náhrady domáhat toliko postupem podle § 145 o. s. ř.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 29 Cdo 3403/2012, ze dne 28.11.2014)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v právní věci žalobkyně H. Česká republika, a. s., se sídlem v K., zastoupené JUDr. D.D., advokátkou, se sídlem v P., proti žalovanému RNDr. M. H., zastoupenému Mgr. M.P., advokátem, se sídlem v P., o zaplacení 356.516,39 Kč s příslušenstvím, vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 35 Cm 65/2010, o dovolání žalobkyně proti rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 31. května 2012, č. j. 5 Cmo 16/2012-231, tak, že dovolání se v rozsahu, v němž směřuje proti části prvního výroku rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 31. května 2012, j. 5 Cmo 16/2012-231, již potvrdil rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 13. října 2011, č. j. 35 Cm 65/2010-163 ve výroku o zamítnutí žaloby co do částky 201.677,22 Kč s příslušenstvím, zamítá. Ve zbývajícím rozsahu se dovolání odmítá.

Z odůvodnění :

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 13. října 2011, č. j. 35 Cm 65/2010-163, zamítl žalobu o zaplacení 356.516,39 Kč s příslušenstvím (tvořeným úrokem z prodlení ve výši 7,75 % ročně od 30. července 2010 do zaplacení) z titulu náhrady škody podle § 77a zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále též jen „o. s. ř.“) [výrok I.], a rozhodl o náhradě nákladů řízení (výrok II.), jejichž výši určil usnesením ze dne 31. října 2011, č. j. 35 Cm 65/2010-171.

Soud prvního stupně vyšel z toho, že:

- 1) Žalovaný jako prodávající a žalobkyně jako kupující uzavřeli dne 21. března 2008 smlouvu o prodeji a koupi akcií společnosti D.UNION a. s., (dále jen „smlouva“).
- 2) Kupní cena byla sjednána pouze jako „předběžná“. Současně byl sjednán způsob určení „konečné“ kupní ceny. Smlouva stanoví, že nedospějí-li strany k dohodě o výši „aktuální úpravy“ kupní ceny, může o ní rozhodnout tzv. nestranný auditor (článek 7 bod 9 smlouvy). Na osobě nestranného auditora se smluvní strany písemně dohodnou. Nedojde-li k tomu, na žádost jedné ze stran smlouvy bude tato osoba jmenována prezidentem Institutu autorizovaných účetních Anglie a Walesu, „avšak v každém případě s tím, že nestranným auditorem bude Deloitte, PriceWaterhouseCoopers nebo B. D. O.“ (článek 7 bodu 10 smlouvy).
- 3) Článek 21 bod 3 smlouvy obsahuje rozhodčí doložku, podle které veškeré spory vzniklé ze smlouvy nebo v souvislosti s ní a spory týkající se její platnosti budou s konečnou platností řešeny prostřednictvím rozhodčího řízení ad hoc rozhodčím soudem, který se bude konat v Praze v sídle Rozhodčího soudu při Hospodářské komoře České republiky a Agrární komoře České republiky.
- 4) Z listiny označené jako „Postoupení sporných položek k rozhodnutí nestrannému auditorovi / Instrukce pro nestranného auditora“ ze dne 30. září 2008 plyne, že účastníci řízení žádají „společnost Deloitte, Karolínská 654/2, 186 00 Praha 8 - Karlín“, o podání nabídky služeb spočívajících v rozhodnutí v pozici nestranného auditora, a to zejména sdělení podmínek, za nichž by

byla ochotna „rozhodnout o sporných položkách“.

5) Společnost Deloitte Advisory s. r. o., identifikační číslo osoby 27582167 (dále jen „společnost D.“), zaslala účastníkům (dopisem ze dne 22. října 2009) rozhodnutí o pravidlech řízení s tím, aby jí účastníci předložili svá úvodní stanoviska do 16. listopadu 2009.

6) Usnesením ze dne 2. listopadu 2009, č. j. 14 Cm 198/2009-33, Městský soud v Praze zakázal žalobkyni, aby při žádosti o výplatu finančních prostředků z vázaného účtu vedeného UniCredit Bank Czech Republic and Slovakia, a. s., identifikační číslo osoby 64948242 (dále jen „banka“), použila jakýkoliv dokument připravený společností D. v souvislosti se smlouvou (dále též jen „předběžné opatření“). Předběžné opatření bylo nařízeno po zahájení řízení o žalobě, podané žalovaným vůči žalobkyni, jež bylo vedeno u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 14 Cm 198/2009.

7) E-mailovou zprávou ze dne 13. listopadu 2009 sdělila společnost D. žalobkyni, že jí bylo doručeno předběžné opatření, které jí pro tuto chvíli brání pokračovat v poskytování služeb podle smlouvy o poskytování odborných služeb ze dne 29. září 2009.

8) Žalobkyně, zastoupená na základě substituční plné moci ze dne 16. listopadu 2009 advokátem JUDr. Pavlem Noskem, podala dne 20. listopadu 2009 odvolání proti usnesení o nařízení předběžného opatření.

9) Usnesením ze dne 7. ledna 2010, č. j. 5 Cmo 452/2009-112, jež nabylo právní moci dne 2. února 2010, Vrchní soud v Praze k odvolání žalobkyně napadené usnesení o nařízení předběžného opatření změnil tak, že návrh na nařízení předběžného opatření zamítl.

10) Usnesením ze dne 24. června 2011, č. j. 14 Cm 198/2009-219, Městský soud v Praze zastavil řízení vedené pod sp. zn. 14 Cm 198/2009 a přiznal žalované (v projednávané věci žalobkyni) náhradu nákladů řízení ve výši 35.040 Kč.

11) Žalobkyně tvrdí, že jí v důsledku nařízeného předběžného opatření vznikla jednak skutečná škoda ve výši 201.677,22 Kč, představovaná náklady vynaloženými na právní služby spojené s obranou proti předběžnému opatření, a dále ušlý zisk ve výši 154.849,17 Kč, představovaný ušlými úroky za 88 dní, po které bylo v účinnosti později zrušené předběžné opatření. Žalobkyně dovozuje, že nebýt předběžného opatření, vydala by společnost D. rozhodnutí, na jehož základě vznikl žalobkyni nárok na vrácení části zaplacené předběžné kupní ceny, o 88 dnů dříve, žalobkyně by část zaplacené předběžné kupní ceny získala o 88 dnů dříve a za tuto dobu by získala z vrácené částky úroky v požadované výši.

Soud prvního stupně uzavřel, že by žalobkyni sice bylo možno přiznat postupem podle § 77a o. s. ř. náhradu nákladů vynaložených na právní služby, jež by převýšily náhradu přiznanou podle § 145 o. s. ř., nicméně žalobkyně „skutečnosti rozhodné pro přiznání tohoto nároku“ neprokázala.

Jde-li o nárok na náhradu ušlého zisku, neshledal soud prvního stupně příčinnou souvislost mezi předběžným opatřením a vznikem tvrzené škody, neboť nebylo prokázáno, že by společnost D. byla nestranným auditorem podle smlouvy. Ta umožňuje pouze dva způsoby ustanovení nestranného auditora, a to písemnou dohodu stran či jmenováním nezávislou třetí osobou. Společnost D. nebyla určena ani jedním z uvedených způsobů.

V záhlaví označeným rozsudkem Vrchní soud v Praze k odvolání žalobkyně potvrdil rozsudek soudu prvního stupně (první výrok) i usnesení ze dne 31. října 2011, č. j. 35 Cm 65/2010-171 (druhý výrok) a rozhodl o náhradě nákladů odvolacího řízení (třetí výrok).

Odvolací soud uzavřel, že přiznání náhrady skutečné škody v podobě nákladů vynaložených na právní zastoupení brání ustanovení § 145 o. s. ř. Opačný závěr by vedl k „obcházení paušalizace nákladů řízení podle § 145 o. s. ř.“ a činil by posledně označené ustanovení obsoletním.

Shodně se soudem prvního stupně pak odvolací soud považoval pro účely posouzení nároku na ušlý zisk za podstatné, zda společnost D. byla určena nezávislým auditorem podle smlouvy. Jelikož tomu tak není (písemná dohoda nebyla uzavřena), není „třeba se dalšími aspekty věci zabývat“. „Pro

úplnost“ pak odvolací soud uvedl, že uvedenou otázkou byl oprávněn se zabývat bez ohledu na „případnou rozhodčí doložku“.

Proti rozsudku odvolacího soudu podala žalobkyně „v plném rozsahu“ dovolání, jehož přípustnost opírá o § 237 odst. 1 písm. a) a c) o. s. ř., uplatňujíc přitom dovolací důvody dle § 241a odst. 2 písm. a) a b) o. s. ř. a navrhuje, aby Nejvyšší soud napadený rozsudek, jakož i rozsudek soudu prvního stupně zrušil a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

Zásadní právní význam napadeného rozhodnutí dovolatelka spatřuje v řešení následujících otázek:

- 1) zda skutečně vynaložené náklady na právní služby poskytnuté ve vztahu k nařízenému a následně zaniklému či zrušenému předběžnému opatření představují škodu vzniklou v důsledku předběžného opatření ve smyslu § 77a odst. 1 o. s. ř., a
- 2) zda lze soudní rozhodnutí založit na posouzení otázky, jejíž posouzení náleží podle rozhodčí doložky do výlučné pravomoci rozhodců a která navíc není podstatná pro rozhodnutí v soudním řízení.

K první z předestřených otázek dovolatelka uvádí, že podle jejího názoru představují náklady řízení vynaložené na obranu proti předběžnému opatření škodu, jejíž náhrady je možné se domáhat postupem podle § 77a o. s. ř. Označené ustanovení je podle dovolatelky speciální ve vztahu k § 145 o. s. ř. Ustanovení § 145 o. s. ř. je aplikovatelné v případech, kdy nejsou dány podmínky pro postup podle § 77a o. s. ř., např. v případě, že nařízené předběžné opatření zanikne z důvodu vyhovění návrhu ve věci samé.

K druhé otázce dovolatelka – poukazujíc na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 23. února 2011, sp. zn. 23 Cdo 111/2009 (jenž je veřejnosti přístupný, stejně jako ostatní rozhodnutí Nejvyššího soudu přijatá po 1. lednu 2001, na webových stránkách Nejvyššího soudu), jakož i na náleze Ústavního soudu ze dne 8. března 2011, sp. zn. I. ÚS 3227/07 (uveřejněný pod číslem 37/2011 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu, jenž je, stejně jako další rozhodnutí Ústavního soudu níže zmíněná, dostupný na webových stránkách Ústavního soudu) – namítá, že soudy nebyly s ohledem na uzavřenou rozhodčí doložku oprávněny posuzovat, zda se společnost D. stala nestranným auditorem podle smlouvy.

Nehledě k tomu má dovolatelka za to, že uvedené posouzení nebylo pro rozhodnutí ve věci ani potřebné, neboť banka v postavení správce vázaného účtu jí přeplatek kupní ceny na základě rozhodnutí společnosti D. posléze vyplatila bez ohledu na to, zda společnost D. byla nestranným auditorem podle smlouvy. Ačkoliv to dovolatelka namítala, odvolací soud se k této její námitce nijak nevyjádřil, v důsledku čehož je podle dovolatelky napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.

Žalovaný považuje napadené rozhodnutí za správné a navrhuje, aby Nejvyšší soud dovolání jako nepřijatelné odmítl, případně jako nedůvodné zamítl.

Nejvyšší soud předesílá, že rozhodné znění občanského soudního řádu pro dovolací řízení (do 31. prosince 2012) se podává z bodu 7., článku II., zákona č. [404/2012](#) Sb., kterým se mění zákon č. [99/1963](#) Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony.

V rozsahu, v němž směřuje proti části prvního výroku rozsudku odvolacího soudu, již byl potvrzen rozsudek soudu prvního stupně i ve výroku II o nákladech řízení, proti druhému výroku rozsudku odvolacího soudu, jímž bylo potvrzeno usnesení soudu prvního stupně o nákladech řízení, a proti třetímu výroku rozsudku o nákladech odvolacího řízení, je dovolání objektivně nepřijatelné (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31. ledna 2002, sp. zn. 29 Odo 874/2001, uveřejněné pod číslem 4/2003 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek); Nejvyšší soud je proto v tomto rozsahu bez dalšího

odmítl.

Ve zbývajícím rozsahu (v němž dovolání směřuje proti potvrzujícímu výroku rozsudku odvolacího soudu ve věci samé) dovolatelka opírá přípustnost dovolání částečně o § 237 odst. 1 písm. a) o. s. ř., dovozujíc, že odvolací soud posoudil její nárok na náhradu skutečné škody odlišně od soudu prvního stupně.

Pro úvahu, jde-li o měnící rozhodnutí odvolacího soudu ve smyslu posledně označeného ustanovení, je rozhodující, zda odvolací soud posoudil práva a povinnosti v právních vztazích účastníků řízení po obsahové stránce jinak, než soud prvního stupně. Podstatné přitom není toliko rozdílné právní posouzení, ale jen takový závěr, který na základě rozdílného posouzení okolností pro rozhodnutí významných rozdílně konstituuje nebo deklaruje práva a povinnosti v právních vztazích účastníků (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. dubna 1998, sp. zn. 2 Cdon 931/97, uveřejněné pod číslem 52/1999 Sbírkou soudních rozhodnutí a stanovisek, rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31. července 2003, sp. zn. 29 Cdo 2631/2000, uveřejněný v časopise Soudní judikatura číslo 11, ročník 2003, pod číslem 190, či usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. dubna 2013, sp. zn. 29 Cdo 2838/2011).

V projednávané věci přitom oba soudy uzavřely, že předpoklady pro přiznání nároku na náhradu škody nejsou naplněny. Napadené rozhodnutí je tudíž rozhodnutím potvrzujícím, a dovolání proti němu může být přípustné pouze podle § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř. [o situaci předvídanou v § 237 odst. 1 písm. b) o. s. ř. nejde], tedy tak, že dovolací soud – jsa přitom vázán uplatněnými dovolacími důvody a jejich obsahovým vymezením (§ 242 odst. 3 o. s. ř.) – dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí má po právní stránce zásadní význam.

Ve věci samé odvolací soud rozhodl o dvou samostatných nárocích – nároku na náhradu ušlého zisku ve výši 154.849,17 Kč a nároku na náhradu skutečné škody ve výši 201.677,22 Kč.

1) K nároku na náhradu ušlého zisku.

Ve vztahu k nároku na náhradu ušlého zisku dovolatelka žádnou otázku, jež by napadené rozhodnutí činila zásadně právně významným, Nejvyššímu soudu k řešení nepředkládá.

Závěr, podle kterého rozhodčí doložka sjednaná stranami ve smlouvě nebrání soudu v řízení o náhradu škody způsobené předběžným opatřením podle § 77a o. s. ř. posoudit, zda společnost D. byla určena (v souladu se smlouvou) nezávislým auditorem, je v souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího soudu (srov. důvody usnesení ze dne 9. února 2012, sp. zn. 32 Cdo 3163/2011, uveřejněného v časopise Soudní judikatura číslo 11, ročníku 2012, pod číslem 157). Dovolatelkou označená rozhodnutí Ústavního a Nejvyššího soudu předestřenou otázku neřeší.

Námítka, podle níž je uvedený závěr bez významu pro posouzení nároku na náhradu ušlého zisku, pak žádnou otázku zásadního právního významu nezahrnuje, a dovolání již proto není k jejímu přezkoumání přípustné.

Žádnou otázku zásadního právního významu neotevívá ani námitka nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Touto námitkou dovolatelka z obsahového hlediska tvrdí existenci vady, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci a již je vyhrazen dovolací důvod dle § 241a odst. 2 písm. a) o. s. ř. Tento dovolací důvod ovšem nelze uplatnit k založení přípustnosti dovolání podle § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř., jestliže tvrzené vady řízení nezahrnují právní otázku zásadního významu (srov. shodně usnesení Ústavního soudu ze dne 7. března 2006, sp. zn. III. ÚS 10/06, uveřejněné v časopise Soudní judikatura číslo 9, ročník 2006, pod číslem 130, jakož i dikci § 237 odst. 3 části věty za středníkem o. s. ř.). Co do svého obsahu odpovídá ostatně napadené rozhodnutí judikatorním

závěrům, jež k nepřezkoumatelnosti soudního rozhodnutí zformuloval Nejvyšší soud v rozsudku ze dne 25. června 2013, sp. zn. 29 Cdo 2543/2011, uveřejněném pod číslem 100/2013 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, jakož i závěrům obsaženým např. v nálezů Ústavního soudu ze dne 12. února 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, uveřejněnému pod číslem 26/2009 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu nebo v usnesení Ústavního soudu ze dne 14. června 2012, sp. zn. III. ÚS 3122/09.

V rozsahu, v němž směřuje proti části prvního výroku rozsudku odvolacího soudu, jíž potvrdil rozsudek soudu prvního stupně o zamítnutí žaloby v části, v níž žalobkyně požaduje zaplacení ušlého zisku ve výši 154.849,17 Kč s příslušenstvím, tudíž dovolání přípustné není. Nejvyšší soud je proto v tomto rozsahu odmítl podle § 243b odst. 5 a § 218 písm. c/ o. s. ř.

2) K nároku na náhradu skutečné škody.

Nejvyšší soud shledává napadené rozhodnutí zásadně právně významným – a potud má dovolání za přípustné – k posouzení otázky vztahu § 77a a § 145 o. s. ř., v judikatuře Nejvyššího soudu dosud neřešené.

Ustanovení § 77a o. s. ř. určuje:

Zaniklo-li nebo bylo-li zrušeno nařízené předběžné opatření z jiného důvodu než proto, že návrhu ve věci samé bylo vyhověno, nebo proto, že právo navrhovatele bylo uspokojeno, je navrhovatel povinen nahradit škodu a jinou újmu každému, komu předběžným opatřením vznikla. Této odpovědnosti se navrhovatel nemůže zprostit, ledaže by ke škodě nebo k jiné újmě došlo i jinak (odstavec první).

Žalobu na náhradu škody nebo jiné újmy podle odstavce 1 je třeba podat nejpozději do 6 měsíců ode dne, kdy předběžné opatření zaniklo nebo kdy bylo pravomocně zrušeno, jinak právo zanikne. Zmeškání této lhůty nelze prominout (odstavec druhý).

Příslušným k projednání žaloby podle odstavce 2 a k rozhodnutí o ní je soud, který v prvním stupni rozhodoval o předběžném opatření (odstavec třetí).

Pravomocně přiznaná náhrada škody nebo jiné újmy se uspokojí z navrhovatelem složené jistoty; nepostačuje-li jistota k uspokojení všech poškozených, rozdělí soud jistotu mezi ně poměrně. Povinnost navrhovatele nahradit škodu nebo jinou újmu, která nebyla zajištěna složenou jistotou, tím není dotčena (odstavec čtvrtý).

Podle § 145 o. s. ř. účastníku, jemuž soud přizná náhradu nákladů řízení, přizná i náhradu nákladů předběžného opatření a zajištění důkazů, zajištění důkazů a zajištění předmětu důkazního prostředku ve věcech týkajících se práv z duševního vlastnictví.

V uvedeném znění byla citovaná ustanovení účinná ke dni vydání usnesení o nařízení předběžného opatření (2. listopadu 2009) a dosud nedoznala změn (s výjimkou zrušení § 77a odst. 5 o. s. ř. novelou provedenou zákonem č. [293/2013](#) Sb. s účinností od 1. ledna 2014, jež je pro projednávanou věc bez právního významu).

Povahou nároku na náhradu nákladů řízení se Nejvyšší soud ve své rozhodovací praxi opakovaně zabýval. V důvodech usnesení velkého senátu občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 15. června 2011, sp. zn. 31 Cdo 488/2009, uveřejněného pod číslem 146/2011 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek (dále jen „R 146/2011“) tyto judikatorní závěry shrnul (přihlásil se k nim) následovně:

1) Nárok na náhradu nákladů řízení má základ v procesním právu a vzniká teprve na základě pravomocného rozhodnutí soudu, které má v tomto směru konstitutivní povahu (k tomu srov.

Stanovisko občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 17. června 1998, uveřejněné pod číslem 52/1998 Sbírký soudních rozhodnutí a stanovisek, bod XXXVII. stanoviska, a dále Bureš, J., Drápal, L., Krčmář, Z. a kol. Občanský soudní řád. Komentář. I. díl. 7. vydání. Praha: C. H. Beck. 2006, str. 676).

2) Rozhodnutí o nákladech řízení (nárok na náhradu nákladů řízení) je totiž jako procesní nárok zpravidla závislé na rozhodnutí ve věci samé; v takovém případě pak platí, že nenabude-li rozhodnutí ve věci samé právní moci, nelze hovořit ani o vzniku práva na náhradu nákladů řízení. Proto pohledávka z titulu práva na náhradu nákladů řízení před soudem zpravidla vzniká (na rozdíl od hlavního závazku, jenž byl předmětem soudního řízení) po právní moci rozhodnutí ve věci samé (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 28. července 2004, sp. zn. 32 Odo 529/2003, rozsudek téhož soudu ze dne 27. září 2007, sp. zn. 29 Cdo 238/2007, uveřejněný v časopise Soudní judikatura číslo 7, ročníku 2008 pod číslem 92, a usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. března 2009, sp. zn. 20 Cdo 1932/2007, ze dne 30. července 2009, sp. zn. 29 Cdo 4857/2007, ze dne 28. ledna 2010, sp. zn. 20 Cdo 275/2008, či usnesení ze dne 14. července 2010, sp. zn. 21 Cdo 1520/2009, uveřejněné pod číslem 67/2011 Sbírký soudních rozhodnutí a stanovisek).

V R 146/2011 citované usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 20 Cdo 1932/2007 pak obsahuje i závěr, že posouzení pohledávky (rozuměj pohledávky na náhradu nákladů řízení) jako náhrady škody je vyloučeno již tím, že představuje náklad vynaložený přímo při bránění práva v nalézacím řízení, nehledě k tomu, že zahájení řízení, tj. podání žaloby nemůže být protiprávním úkonem.

Zákonodárce určil [vyhláškou číslo 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)], jaká výše odměny se přiznává v rámci účelného uplatnění nebo bránění práva. Podmínky pro přiznání náhrady nákladů řízení jsou upraveny v § 140 a násl. o. s. ř. a povinnost je hradit vzniká pouze rozhodnutím soudu, aniž by bylo možno – jak je patrné z citované judikatury – se vedle toho náhrady domáhat z titulu odpovědnosti za škodu (srov. i usnesení Nejvyššího soudu ze dne 16. září 2011, sp. zn. 25 Cdo 3178/2009). Řečené platí bez zřetele k tomu, zda částka přiznaná plně úspěšnému účastníku řízení na náhradě nákladů řízení je nižší, než částka, kterou na těchto nákladech skutečně zaplatil.

Uvedené závěry se prosadí i při výkladu vztahu § 145 a § 77a o. s. ř. Vzniknou-li účastníku řízení, v jehož rámci bylo nařízeno (podle § 102 o. s. ř.) předběžné opatření (které následně zaniklo či bylo zrušeno z jiného důvodu než proto, že návrhu ve věci samé bylo vyhověno, nebo proto, že právo navrhovatele bylo uspokojeno), náklady řízení v souvislosti s obranou proti nařízenému předběžnému opatření, může se jejich náhrady domáhat toliko postupem podle § 145 o. s. ř.

Promítnuto do poměrů projednávané věci to znamená, že žalobkyně se mohla domoci náhrady nákladů, které vynaložila na právní služby v souvislosti s nařízeným předběžným opatřením, pouze podle § 145 o. s. ř. Rozhodl-li soud prvního stupně (v usnesení, jímž zastavil řízení ve věci samé) o náhradě nákladů řízení a nesouhlasila-li dovolatelka s jejich výší, mohla (měla) se bránit cestou řádných opravných prostředků. Postupem podle § 77a o. s. ř. se však již náhrady vynaložených nákladů řízení domoci nemůže.

Jelikož se dovolatelce prostřednictvím uplatněného dovolacího důvodu a jeho obsahového vymezení správnost rozhodnutí odvolacího soudu zpochybnit nepodařilo, přičemž Nejvyšší soud neshledal v řízení ani jiné vady, k jejichž existenci u přípustného dovolání přihlíží z úřední povinnosti (§ 242 odst. 3 o. s. ř.), dovolání ve zbyvajícím rozsahu podle § 243b odst. 2 části věty před středníkem o. s. ř. zamítl.

zdroj: [www.nsoud.cz](http://www.nsoud.cz)

## Další články:

- [Koupě nemovité věci](#)
- [Nesprávný úřední postup \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Platební neschopnost \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Předkupní právo \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Přerušování řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Rodinný závod \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Dědictví](#)
- [Výživné](#)
- [Valná hromada](#)
- [Ustanovení zástupce](#)
- [Náhrada škody](#)